

Tekster: *5 Mos 10,17-21, Rom 12,16b-21, Matt 8,1-13*

Salmer:

Lem 9.00

800 Det var så forunderligt klart

292 Kærligheds og sandhed Ånd

52 Du, Herre Krist

10 Alt hvad som fuglevinger

Rødning 10.30

800 Det var så forunderligt klart

7 Herre Gud

292 Kærligheds og sandhed Ånd

52 Du, Herre Krist

438 Hellig

477 Som korn

10 Alt hvad som fuglevinger

Det er et par fortællinger, som man godt kan have det lidt svært med, vi lige har hørt.

For spørgsmålet ligger jo lige for: når nu den spedalske blev helbredt, da han kom til Jesus og bad ham hjælpe sig. Kan jeg så også bare bede til Jesus, hvis jeg bliver syg og være vis på at han vil gøre mig rask?

Og når nu høvedsmanden kunne komme til Jesus og bede for sin syge søn, kan vi så også bare bede til Jesus for vore syge og være visse på at han vil hjælpe?

Jeg tør ikke svare ja på de to spørgsmål. Jo, jeg har bedt om mange ting, og også erfaret at det, jeg bad om skete. Men jeg har også bedt om helbredelse for personer, både nærtstående og andre, hvor det ikke skete, som jeg bad om.

Så hvorfor skal man overhovedet bede, hvis man ikke kan være sikker på at det hjælper?

Man skal bede, fordi i bønner åbner man sig mod Gud.

Hvem er Gud? Gud er den, vi forventer os alt godt af! Gud er den, der har sat os i verden. Gud er den, der har skabt verden omkring os. Gud er den, der lader os slå øjnene op til en ny dag hver morgen, så længe vi gør det, og Gud er den der tager os til sig, den dag, vi ikke skal leve i verden længere. Gud er den der skænker os glæde og sorg, lykke og smerte. Gud er al tings ophav. Uden Gud er der ingen ting. Så Gud er også bakterierne og virus' skaber. Gud er også den, der lader uheldige mutationer og kræftcellers vækst finde sted. Ligesom det er ham, der kan lade bakterier og virus gå til grunde og standse kræftcellernes vilde vækst.

Jamen er Gud overhovedet til?

Er du til? Er jeg til? Er den luft, vi indånder til? Er den jord, vi træder på, til?

Er noget til, er også Gud til. For Gud er den der gør, at det der til, er til. Men fordi Gud er forudsætningen for det, der er til, er det jo ikke sikkert, han hverken bryder sig om os eller bekymrer sig om os.

Hvorfor fortæller Matthæus disse historier om Jesus, der opfylder de menneskers bønner, som kommer til ham, hvis det kun er sommetider, han gør det? og hvis det kun er for nogle og ikke for alle, han gør det? Hvis det er lige vilkårligt om mennesker lever eller dør, hvad enten der er en gud eller ej?

Hvad glæde har *vi* af at høre fortællingerne om den spedalske der blev rensset og officeren, hvis søn blev rask, når det ikke er historier, vi uden videre kan overføre på os selv, fordi *de* jo blev hørt, mens vi ikke altid oplever at blive hørt?

Vi kan jo prøve at høre fortællingerne om de to helbredelser i forlængelse af sidste søndags fortælling om, hvordan Jesus forvandlede vand til vin. Det var noget, der formodentlig kun er sket denne ene gang i verdens historie. Og det er jo ikke sådan, at når vi selv kommer ud i køkkenet, eller hvor vi nu opbevarer vin og ser at der ikke er mere tilbage, så går vi jo ikke hen til vandhanen og lukker op i forventning om at Jesus vil lade Chateau Neuf du Pape strømme ud af hanen! Hvorfor så denne forskel til helbredelsesfortællingerne? Hvorfor kan i alt fald jeg ikke læse disse fortællinger uden et lille stik af skuffelse og sorg over, at det ikke er hver gang, vi beder, at Jesus helbreder sygdom?

Måske fordi det med sygdom går tættere på vores eget liv end det med vin der er sluppet op.

Bevares! Det er da irriterende, når der ikke er mere vin. Men det er ikke en katastrofe! Det er ikke ødelæggende! Men det er sygdom! Det kan den i alt fald være.

Hvad skal vi stille op med de to fortællinger, vi har hørt, hvis de nu ikke kan tilbyde os en nem og sikker måde at blive fritaget fra sygdom og sorg på. Og det mener jeg altså ikke de kan!

Vi skal høre dem, som fortællinger om, hvad Gud kan. Og Gud og Jesus er én og den samme. For det var Gud der kom til verden i Jesus.

For Gud er alting muligt, siger Jesus et sted. Og det er Gud, vi tror på. I troen er vi bundet sammen med den magt, som kan alt og som har gjort alt. Og Jesus fortæller os om denne magt bag alting, at det er vores far som elsker os udover alle grænser og i al evighed.

I bønnen til Gud lægger vi os, vores skæbne og vore kære og deres skæbne i hånden på den magt som kan og gør alt. I sit korte liv som menneske på jorden i Jesus fra Nazareth viste Gud, at sådan er det virkelig. Han lod det skinne frem i de tegn, han gjorde, da han forvandlede vand til vin, da lod nogle få fisk og brød blive til mad til tusindvis af mennesker, da han helbredte syge, også håbløst syge. Og da han opvækkede døde.

Gud vil ikke at mennesker skal sulte, lide, blive syge og dø. Gud vil ikke en gang at mennesker skal mangle vin, når det er tid til at feste og glæde sig. Det er den Gud, vi hører til! Men ikke som hans ligemænd og jævnbyrdige! Men vi tilhører ham som væsner, der er i

bund og grund afhængige af ham, som ikke kan stille krav til ham, som ikke kan stille betingelser for ham og som ikke kan forhandle med ham. For vi er og har ikke noget, vi kan stille op mod ham.

Jo, vi kan lade være med at tro på ham. Men det bliver Gud ikke mindre virkelig af. Han bliver heller ikke mindre mægtig af det. Vi, derimod bliver mindre af det. Uden Gud bliver vi bitte små. Et kort spand af tid målt med universets umådelige tid. Fnug af støv målt med universets ubegribelige masse. Det er hvad vi er, når vi vender Gud ryggen!

I troen på Gud er vi stadigt foruroligere små målt med det univers vi er del af, men vi er ikke længere alene. Vore fnug af liv hviler i hænderne på den umådelige, ufattelige magt, som omspænder og omslutter hele universet. Som har kaldt stjerner og atomer frem af intet. Han kender os, bekymrer sig om os, elsker os. Vi er hans, når vi lever, når det går os godt, når det går os skidt, når vi dør. Ja, også når vi er døde, er vi hans. Og han slipper os aldrig i evighed. Og hans mening og vilje med os er, at vi skal fries ud af det der ødelægger os, at det der flænses vores kærlighed til hinanden skal høre op, så vi kan leve med ham uden død, uden ødelæggelse, uden sorg og uden angst.

Han viste at det er muligt for ham i enkelte tegn, da han levede i Jesus som menneske på jorden. Og fordi vi hører ham til må vi også tro, at han vil lade det blive til virkelighed for os og dem vi elsker på en måde og i en virkelighed, kun han kender til.

Og så skal vi gribe fat i Gud. Råbe til Gud. Hviske til Gud klage til Gud. Juble til Gud om det der optager os. Det vi ikke kan overskue og klare, fordi det er for stort og for svært.

For Gud er der, han holder vore liv i sin hånd, han slipper os aldrig.
Og han elsker os ud over alle grænser.

Amen.